

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. Ихтиман, 28.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светозар Люб. Георгиев

при участието на секретаря Борислава Ив. Мешинкова
като разгледа докладваното от Светозар Люб. Георгиев Административно наказателно дело № 20221840200501 по описа за 2022 година

Производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба срещу Електронен фиш серия К №3259472 на ОДМВР София, с който на А. Я. Ш., ЕГН *****, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 400 лв.

Твърди се, че фишът е незаконосъобразен и неправилно е възприета фактическата обстановка..

Жалбоподателят, редовно призован, се явява лично в проведеното открито съдебно заседание, като излага съображения, че санкцията е погасена по давност, неправилно е измерена скоростта, техническото средство е негодно, липсва протокол по чл. 10 от Наредбата, не е посочен издател на ЕФ и липсва надлежно описание на нарушението. Поддържа, че е следвало да бъде съставен АУАН, респ. издадено НП.

Въззиваемата страна не изпраща представител, взема становище за неоснователност жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение (л. 42 от делото).

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобразно с чл. 18 НПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирана страна и срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.8 от ЗДвП електронният фиш подлежи на обжалване по реда на ЗАНН. Жалбата срещу електронния фиш се подава в 14-дневен срок от получаването му, а когато е направено възражение по ал. 6 - в 14-дневен срок от съобщаването на отказа за анулиране на фиша. В конкретния случай ЕФ е получен на 19.07.2021г. (видно от справка на л. 28 от делото), като жалбата е подадена на същата дата (видно от отбелязване върху същата на л. 4 от АНД №4953/2022г. по описа на РС- Пловдив), поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срок.

На 26.11.2019 г. в 15:27 часа на автомагистрала Тракия, в района на км 46+000 с посока гр. Пловдив, чрез преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средство с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARH CAM S1" с автоматизирано техническо средство № 11743с1 е заснето МПС *** с рег. №*** със скорост от 111 км/ч при разрешена скорост от 70 км/ч, въведена с пътен знак В26.

След преустановяване на извършвания контрол на скоростния режим на движещите се МПС на посочената дата и място е изготвен протокол съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е издаден ЕФ, с който за нарушаване на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП е наложено на основание чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 400 лв.

От представената справка за собственици на превозно средство се установява, че собственик на МПС е жалбоподателят.

От разпечатка от показанията на радарното устройство – кадър от снимка, се установява, че на 26.11.2019 г. в 15:27 часа лек автомобил с рег. № *** е засечен със скорост от 115 км/ч. В обжалвания фиш след приспадане на допустимата грешка отчетената скорост била редуцирана на 111 км/ч, т. е. превишаването на максимално допустимата скорост на движение било с 41 км/ч.

От удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 на преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARH CAM S1" се установява, че срокът на валидност е до 07.09.2027г.

От протокол №55-С-ИСИС/30.09.2019г. от проверка на преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARH CAM S1" се установява, че средство за измерване №11743с1 е проверено в периода от 24.09.2019г. до 25.09.2019г..

Процесният ЕФ е издаден от компетентен орган съгласно чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП, тъй като ОДМВР София е съответната териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението.

При проследяване на съдържанието и хронологията се установява, че са издавани **Заповед №РД-11-246/11.04.2017г.**; **Заповед №РД-11-1065/27.10.2017г.**; **Заповед №РД-11-19/12.01.2018г.**; **Заповед №РД-11-440/31.05.2018г.**; **Заповед №РД-11-1328/19.12.2018г.**; **Заповед №РД-11-650/31.05.2019г.**; **Заповед №РД-11-1323/30.10.2019г.** относно временна организация и безопасност на движението (ВОБД) чрез въвеждане на ограничение на АМ Тракия в участъка при п.в. Мухово от км 45+200 до км 46+266. Действително по делото не са представени всички гореизброени заповеди за ВОБД, но фактът, че е била налице ВОБД към момента на нарушението се установява от останалите доказателства по делото. В тази връзка от представената по делото **Заповед №РД-11-1323/30.10.2019г.** се установява, че изменението, направено със същата, касае единствено периодът на действие, като същият е удължен до 30.06.2020г..

Обезопасяване на участъка от пътно платно (аварийна лента) на п.в. Мухово на АМ Тракия е въведено с Протокол за ВОД във връзка с първата от горесцитираните заповеди- Заповед №РД-11-246/11.04.2017г., като всички последващи заповеди са за удължаване на срока именно на тази заповед. Това е видно и при проследяване на хронологията на представените по делото заповеди, в които се цитират всички предходни заповеди и от които се установява, че ВОБД е въведена с първата заповед, като останалите заповеди удължават периода на ограничението. На последно място от представената по делото схема на знаковото стопанство (л. 52 от делото) се установява,

че на км 45+700 в посока гр. Пловдив е имало поставен знак за ограничение на скоростта от 70 км/ч., като в самата схема е отбелязано, че същата е съставена във връзка именно със Заповед №РД-11-1323/30.10.2019г..

Следователно твърдяното нарушение попада в периода на действие на цитираната заповед.

Настоящият състав намира, че обжалваният ЕФ съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити, чрез посочване на: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока и сметката на доброволното ☐ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 от ЗАНН, визираща необходимите реквизити на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. В подкрепа на този извод е и легалното определение на електронен фиш, съдържащо се в т. 63 от ДР на ЗДвП, а именно, че като електронен документ, той има безспорно авторство, което не следва да бъде изрично посочвано. За същия, макар и съобразно нормата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, да е предвидено, че е своеобразен аналог на наказателно постановление, то това е единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е въвел пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, визирани в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на датата на издаване на електронния фиш или посочване на срока за обжалването му, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на ЕФ.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е категорична, че когато самото нарушение е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, се издава ЕФ на нарушителя в отсъствието на контролен орган. Това е специална норма по отношение на разпоредбите, регулиращи общия ред за налагане на административно наказание по ЗАНН, като същата дерогира приложението на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

По делото се установи, че процесното нарушение е фиксирано с преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "ARH CAM S1" с автоматизирано техническо средство № 11743с1.

В ЕФ е посочен видът и номерът на автоматизираната система, а именно "ARH CAM S1" с №11743с1, което съвпада и с посоченото в изготвения протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., където също са индивидуализирани видът и номерът на автоматизираното средство. Следователно е налице индивидуализация на радара.

Неоснователно е възражението, че ЕФ е незаконосъобразен, тъй като липсва посочване на издател. Процедурата по издаване на ЕФ е облекчена и се приравнява на АУАН и НП само по отношение на правното му действие, не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, поради което изискванията за форма, съдържание и реквизити, поставени в ЗАНН при издаването на АУАН и НП са неприложими по отношение на ЕФ. Действително в процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от

ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление.

Неоснователно е възражението, че е следвало да бъде приложен общия ред по ЗАНН- чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Това тълкуване не намира опора в законовия текст на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, който разписва предпоставките, при които законосъобразно се издава ЕФ, а именно при наличието на нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки. Следва да се отбележи, че законодателят не прави разграничение дали техническите средства са стационарно позиционирани или мобилни (монтирани в служебен автомобил), т.е. необходимо е нарушението да е установено с техническо средство. Логичното тълкуване на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП предполага, че при установяване на нарушението, контролният орган (дори и да се приеме, че присъства на място) не спира движещия се автомобил и не му съставя АУАН, а се издава ЕФ в отсъствието на контролния орган и нарушителя (Решение № 114 от 04.02.2019 г. по к.н.а.д. № 1185/2018 г. на Административен съд София – област). В допълнение следва да бъде посочено, че в рамките на обхвата на автоматизираните технически средства се включват както стационарните, така и мобилните. Съгласно легалната дефиниция на §6, т. 65 от ДР на ЗДвП, "автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532/ 12.05.2015 г. на МВР въвежда в задължение на контролните органи към всеки протокол за използване на мобилно АТС, временно разположено на участък от пътя да се изготвя снимка на разположението на уреда. В случая такава снимка е представена по делото. Дори тази снимка да не беше представена, то това би било нарушение, но то по характера си е такова, че не пречка установяването на местоположението на АТС, което е посочено достатъчно точно в протокола за използване на техническото средство, имащ характера на официален документ със съответната доказателствена сила. Отделно, местоположението на АТС е установимо и от снимковия материал на нарушението, доколкото мястото на извършване на същото в случая съвпада с това на установяването му. С оглед изложеното дори да беше налице нарушение на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532/ 12.05.2015 г. на МВР, то не би било съществено, тъй като не нарушава правото на защита, поради което не е основание за отмяна на електронния фиш.

Местоположението на пътен знак В26, въвеждащ ограничение в скоростта е отразено в представената схема на знаковото стопанство. Следователно мястото на временното разполагане на мобилното АТС е индивидуализирано в достатъчна степен и по несъмнен начин, за да е налице спазване на разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Съгласно чл.50, ал.1 от ППЗДвП забраните, въведени с пътни знаци В20, В24, В25, В26, В27, В28 и В30, важат до следващото кръстовище или до знак, който ги отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2. Процесното деяние е извършено в участък с въведено ограничение на скоростта от 70 км/ч. с пътен знак В26.

Съгласно чл.188, ал.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Разпоредбата ясно посочва, че субект на нарушението може да бъде както собственика на МПС, така и лицето, на което

автомобилът е предоставен- ползвателят. В конкретния случай жалбоподателят е **собственик** на МПС

По делото е установено, че посочената в ЕФ скорост е именно на процесния автомобил. На представената от АНО снимка са видни всички необходими реквизити.

Неоснователно е възражението, че нарушението не е надлежно описано. Нарушението е описано по ясен начин в съответствие с изискванията, предвидени в чл.189, ал.4 от ЗДвП. В тази връзка следва да се отбележи, че бланката - образец на електронния фиш е надлежно утвърдена със заповед на компетентния административен орган и с конкретно посочено съдържание на реквизитите по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че са изтекли съответните давностни срокове. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастието, приготвянето и опита се прилагат нормите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Предвид липсата на разпоредба, уреждаща абсолютната давност в ЗАНН и наличието на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН следва да намери приложение уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност в НК /Тълкувателно постановление №1/27.02.2015 г. на ОСС на НК на ВКС и ОСС на II колегия на ВАС, по т. д. 1/2014 г./. С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последниците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /изм., ДВ, бр. 26 от 2010 г./ във вр. с чл. 11 от ЗАНН е три години. Съгласно чл. 80, ал. 3 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Този срок спира съгласно чл. 81, ал. 1 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт, и се прекъсва по чл. 81, ал. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана съгласно чл. 81, ал. 3 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН. В случая електронният фиш е издаден за нарушение, извършено на **26.11.2019г.** Това е моментът, от който е започнала да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършване на нарушението и затова приложима съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, абсолютната давност е четири години и шест месеца. Така при начален момент **26.11.2019г.** срокът на абсолютната погасителна давност изтича на **26.11.2019г.** и от тази дата занапред е изключена възможността на държавата да преследва административнонаказателно лицето за извършеното от него нарушение. В настоящия случай този срок не е изтекъл. Не е изтекла и обикновената давност по

чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, тъй като същата е започнала да тече от **26.11.2019г.** Административнонаказателното преследване е било възбудено със съставянето на ЕФ, което действие е от категорията на прекъсващите давността по чл.81, ал. 2 от НК. ЕФ е съставен на **19.12.2019г.** (видно от справка на л. 28 от делото), което е в срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК спрямо датата на нарушението. Съгласно нормата на чл.81, ал.2 от НК след свършване на действието, прекъсващо давността, започва да тече нова тригодишна давност. След издаване на процесния ЕФ и преди изтичането ѝ давността отново е прекъсната по силата на чл. 81, ал. 2 от НК с връчване на ЕФ на **19.07.2021г.** (видно от справка на л. 28 от делото), след което е започнала да тече нова давност, която не е изтекла към настоящия момент.

От събраните доказателства по делото се установи, че не са допуснати нарушения при издирване на материалния закон, както и при прилагане на особените правила по чл. 189 от ЗДвП за заснемане на нарушението и издаване на електронен фиш.

Липсва основание за приложението на чл. 28 и чл. 29 ЗАНН, доколкото настоящият случай не разкрива белези, дефиниращи го като маловажен. Измерената скорост е с 41 км/ч. над разрешената. Обществените отношения, гарантиращи спокойното и безопасно придвижване по пътната мрежа, отворена за обществено ползване са от особено значение и тяхното стриктно спазване следва да бъде приоритет на всеки водач, който следва да съзнава опасността, която може да възникне за него самия, за пасажерите в неговия автомобил и за всички други участници в движението. Установеното превишаване на скоростта накърнява именно тези отношения, като нито деянието, нито личността на нарушителя се характеризират с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на същото нарушение.

Санкцията е определена в съответствие с чл. 182, ал. 2, т. 5 ЗДвП, предвиждащ за превишаване от от 41 до 50 km/h глоба от 400 лв.. Установено е, че наказуемата скорост на движение на автомобила е била **111 км/ч**, т. е. превишението над въведеното ограничение е с 41 км/ч, и размерът на глобата е 400 лева, като наказващият орган няма възможност да допълнителна преценка на обстоятелствата по чл. 27 ЗАНН.

Ето защо съдът приема, че атакуваният електронен фиш е правилен и законосъобразен, поради което следва да бъде потвърден.

По разноските:

С оглед изхода на спора и изричното искане в писмена защита на л. 42 от делото съдът намира че на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК на въззиваемата страна се дължат разноски.

Съгласно чл.63д, ал. 3 ЗАНН в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Последната норма предвижда съобразяване на възнаграждението с вида и количеството на извършената дейност. Съдът като съобрази фактическата и правна сложност на делото намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в предвидения в чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ минимален размер от 80 лева, което следва да бъде присъдено в полза на ОДМВР София.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К №3259472 на ОДМВР София, с който на А. Я. Ш., ЕГН *****, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 400 лв.

ОСЪЖДА А. Я. Ш., ЕГН *****, да заплати на ОДМВР София сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд София област.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____